## РОМАН МСТИСЛАВИЧ,
## князь Галицько-Волинський

Ліс шумить... Усе потворніш
буря, темінь, ніч.
Натовпи виходять, чорні,
з давнини сторіч.

Ліс шумить... Гукає пугач
відкілясь із мли.
Ні, не пугач – кличе туга,
аж тебе болить.

Це вона, чаклунка, з пущі
пісню все гуде.
Ти вже чув слова із лущин,
де було це, де?

А чаклунка все говорить,
зачаклує вмить:
мариш, тужиш, аж до змори...
Слухай, слухай! Цить! –

... Кидавсь, наче лев, Мстиславич,
сміливий, як тур...
– Хто це гонить вражі лави?
Хто це креше мур?

– ...Як орел, був зіркоокий,
а лихий, як рись...
– Лави врозтіч на всі боки,
тільки зброя – блись!
Спалахне шолом червлено –

вже ти знаєш сам:
князь Роман це, достеменно,
пострах ворогам.

– ...Не повадься, половчине!
Угрине, тікай,
бо загинеш, бо загинеш,
тут тобі і край!
В князя й рученька залізна,
калена в боях!
Слухай, слухай аж до пізна,
як повчився лях!

Чи ж вона далась до тями
тільки не йому? –
Не один, тверду, затямив
та й пізнав чому!..

Вже й відбій туровим рогом
з пущі відгули.
Вколо враз нема нікого,
чи й хто був коли.

Ти ж почув ще при відбої
рик погроз комусь:
– Хто це потай зраду броїть?
Голову зніму!

І луна у відбивало:
– Хто це, хто з бояр,
хто підійме меч зухвало,
все ладен до чвар?..

Вже здалека мовкне Галич,
бунтівний чванкий.
Наче із землі повстали
побужан полки.

І виходять з яру тьмою.
Це куди, куди? –
До Мстиславича під зброю
в лави і в ряди!

Під знамена, де на синім
полі пнеться лев! –
І зникають у грабині
під гіллям дерев...

Ліс шумить... Гукає пугач
відкілясь із мли.
То не пугач – кличе туга,
ранить і болить.

Ліс шумить, гуде із пущі,
аж до дня, сливе.
Все у пісні невмирущій
князь Роман живе.